

عنوان مقاله:

بررسی اثرات اجرای پروژه هلالی آبگیر بر روند اصلاح و احیا مراتع با الگو گیری از جلوه های دانش بومی در استان خراسان جنوبی (مرتع نخویج و تشوند (شهرستان در میان)

محل انتشار:

نهمین همایش ملی علوم و مهندسی آبخیزداری ایران (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

بهاره چکشی - کارشناس ارشد علوم مرتع_کارشناس اداره ستادی مرتع معاونت فنی

عباسعلی محمودی - کارشناس ارشد علوم جنگل_رییس اداره ستادی جنگلداری

حسن پروانه - کارشناس ارشد مناطق بیابانی_کارشناس اداره ستادی مرتع

مصطفی پژمرده - کارشناس علوم گیاهی_رییس اداره ستادی مرتع

خلاصه مقاله:

اغلب مراتع ایران در محدوده آب وهوایی خشک و نیمه خشک واقع شده اند و در این نواحی بخش اعظم بارندگی جهت رشد گیاهان مورد نیاز است و باید در همان نقطه ای که نازل میشود ذخیره شده و به مصرف گیاه برسد شرایط فعلی مراتع استان خراسان جنوبی به گونه ای است که قسمت اعظم آن در نتیجه بهره برداریهای بیرویه طی سالیان دراز پوشش گیاهی مرغوب کاهش یافته و علاوه بر جاری شدن رواناب ها لگدکوب شدن خاک سطحی و تردد بیش از حد دام نیز باعث تشدید فرسایش آبی و بادی هدررفت مواد غذایی خاک شور شدن و از هم پاشیدگی ساختمان آن شده است از این رو اجرای عملیات بیومکانیک خاک به منظور افزایش نفوذپذیری و ذخیره نزولات آسمانی اجتناب ناپذیر است که علاوه بر حفظ خاک منجر به افزایش کمی و کیفی تولید علوفه نیز خواهد شد در این راستا شیوه های مختلفی تحت عنوان پروژه های استحصال آب باران و ذخیره نزولات آسمانی در طرح بهبود و اصلاح مراتع در مناطق خشک و نیمه خشک مطرح میشود تحقیق حاضر نشان میدهد که اجرای عملیات احیایی ذخیره نزولات آسمانی توأم با بذریاشی به روش هلالی آبگیر تاثیر قابل ملاحظه ای بر افزایش تقویت و بهبود پوشش گیاهیو تولید علوفه در مراتع دارد به گونه ای که پس از گذشت 5 سال از زمان اجرای پروژه میزان پوشش گیاهی حدود بیش از 2 برابر افزایش یافته و از طرفی افزایش میزان تولید علوفه قابل برداشت مرتعی طی سنوات نرمال و فاقد خشکسالی حدود 40 کیلوگرم و در سنوات خشکسالی 25 کیلوگرم علوفه خشک در هکتار می باشد

کلمات کلیدی:

مناطق خشک، ذخیره نزولات، خراسان جنوبی، هلالی آبگیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/246642>

